

ΕΝΑ ΜΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΑΝΟΝ ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

«ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΟΣΤΕΡ!» Η ένρινη φωνή του κυρίου Σουίνι διέκοψε τη δυνατή μουσική της Σόφι καθώς της τράβηξε τα ακουστικά από το καλώδιο. «Μήπως αποφασίσατε ότι είστε υπερβολικά έξυπνη για να δώσετε λίγη προσοχή σε ό,τι λέω;»

Η Σόφι άνοιξε με δυσκολία τα μάτια της. Προσπάθησε να μην κάνει κάποιο μορφασμό, καθώς οι λάμπες φθορισμού έριχναν αντανakλάσεις στους μπλε τοίχους του μουσείου, πολλαπλασιάζοντας τον πονοκέφαλο που έκρυβε.

«Όχι, κύριε Σουίνι» μουρμούρισε και χαμήλωσε το κεφάλι για να αποφύγει τα βλέμματα των συμμαθητών της.

Έριξε τα μακριά μαλλιά της γύρω από τους ώμους της και ευχήθηκε να μπορούσε να κρυφτεί πίσω τους. Ήταν ακριβώς το είδος της προσοχής που επιδίωκε πάση θυσία να αποφεύγει. Γι' αυτό φορούσε σκούρα ρούχα και πάντα έμενε τελευταία, κρυμμένη πίσω από τα ψηλότερα παιδιά. Ήταν ο μόνος τρόπος να επιβιώσει μια δωδεκάχρονη σ' αυτή την τάξη.

«Τότε μήπως θα θέλατε να μας εξηγήσετε γιατί ακούτε μουσική απ' το iPod σας αντί να παρακολουθείτε;» Ο κύριος Σουίνι σήκωσε ψηλά τα ακουστικά, σαν να ήταν το πειστήριο κάποιου εγκλήματος. Αν και για εκείνον πιθανότατα να ήταν. Είχε σύρει ολόκληρη την τάξη της στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας του Πάρκου Μπαλμπόα, υποθέτοντας ότι οι μαθητές θα ενθουσιάζονταν με την προοπτική μιας εκπαιδευτικής εκδρομής. Δε φαινόταν να αντιλαμβάνεται ότι κανείς δεν ένιωθε ιδιαίτερο ενθουσιασμό, εκτός κι αν ζωντάνευαν οι γιγάντιοι δεινόσαυροι και άρχιζαν να καταβροχθίζουν κόσμο.

Η Σόφι τράβηξε μια βλεφαρίδα –κάτι που έκανε όταν είχε αμνηχανία– και κάρφωσε το βλέμμα της στα παπούτσια της. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσει να εξηγήσει στον κύριο Σουίνι ότι χρειαζόταν τη μουσική για να μην ακούει τη φασαρία. Εκείνος δεν μπορούσε καν να *ακούσει* τη φασαρία.

Η φλυαρία δεκάδων τουριστών χτυπούσε πάνω στους τοίχους με τα απολιθώματα και αντηχούσε στη σπηλαιώδη αίθουσα. Το πραγματικό πρόβλημα όμως ήταν οι σκέψεις τους.

Διάσπαρτα, ασύνδετα σπαράγματα σκέψεων εκπέμπονταν κατευθείαν προς τον εγκέφαλο της Σόφι – σαν να βρισκόταν σε μια αίθουσα με εκατοντάδες τηλεοράσεις στη διαπασών, όλες με διαφορετικές εκπομπές. Χώνονταν στη συνείδησή της, αφήνοντας τσουχτερές σουβλιές στο διάβα τους.

Ήταν ένα φρικιό.

Ήταν το μυστικό της –το βαρύ φορτίο της– από τότε που

είχε πέσει και είχε χτυπήσει το κεφάλι της όταν ήταν πέντε χρονών. Είχε προσπαθήσει να μπλοκάρει τη φασαρία. Είχε προσπαθήσει να την αγνοήσει. Δεν έπανε τίποτα. Και δεν μπορούσε και να το πει σε κανέναν. Δε θα καταλάβαιναν.

«Εφόσον αποφασίσατε ότι είστε υπεράνω του μαθήματος, μήπως θα θέλατε να το κάνετε εσείς;» ρώτησε ο κύριος Σουίνι. Έδειξε τον τεράστιο πορτοκαλί δεινόσαυρο με το ρύγχος στο κέντρο της αίθουσας. «Εξηγήστε στους συμμαθητές σας σε τι διαφέρει ο λαμπεόσαυρος από τους άλλους δεινόσαυρους που είδαμε».

Η Σόφι έπνιξε έναν αναστεναγμό και έφερε στο μυαλό της την εικόνα από την κάρτα πληροφοριών που βρισκόταν μπροστά στον δεινόσαυρο. Την είχε δει όταν έμπαιναν στο μουσείο και η φωτογραφική της μνήμη είχε καταγράψει τέλεια κάθε λεπτομέρεια. Καθώς απαριθμούσε τα στοιχεία, έβλεπε το πρόσωπο του κυρίου Σουίνι να σχηματίζει μια γκριμάτσα και άκουγε τις σκέψεις των συμμαθητών της να γίνονται όλο και πιο πικρόχολες. Δεν ήταν και μεγάλοι υποστηρικτές του παιδιού-θαύματος της τάξης. Την αποκαλούσαν «φυτό» και έλεγαν ότι χαλάει την πιάτσα.

Μόλις ολοκλήρωσε την απάντησή της, ο κύριος Σουίνι μουρμούρισε κάτι σαν «μικρή ξερόλα» μέσα από τα δόντια του καθώς πήγε προς τη διπλανή αίθουσα μουτρωμένος. Η Σόφι δεν ακολούθησε. Οι λεπτοί τοίχοι που χώριζαν τις δύο αίθουσες δεν έσβηναν τη φασαρία, αλλά τουλάχιστον την περιόριζαν. Προσπαθούσε να βρίσκει όση ανακούφιση μπορούσε.

«Καλά τα πήγες, φρίκουλα» είπε περιφρονητικά ο Γκάργουιν Τσανγκ –ένα αγόρι που φορούσε ένα μπλουζάκι που έγραφε: «Προσοχή, συχνές κλανιές»– καθώς την προσπέρασε με μια σκουντιά και πήγε προς τους υπόλοιπους της τάξης. «Μπορεί να γράψω ένα άλλο άρθρο για σένα: Το παιδί-θαύμα διηγείται στους συμμαθητές του για τον κλανόσαυρο».

Ο Γκάργουιν ένιωθε ακόμη πικρία που την είχαν δεχτεί στο Γέιλ με πλήρη υποτροφία. Ο ίδιος είχε λάβει την επιστολή της απόρριψής του λίγες εβδομάδες νωρίτερα.

Όχι ότι τη Σόφι την άφηναν να πάει.

Οι γονείς της έλεγαν ότι ήταν τρομερά αγχωτικό, θα δέχονταν υπερβολική πίεση και ότι ήταν πολύ μικρή. Τελεία και παύλα.

Οπότε θα πήγαινε στο πολύ πιο κοντινό, πολύ πιο μικρό Κολέγιο του Σαν Ντιέγο την επόμενη χρονιά – ένα γεγονός που κάποιος εκνευριστικός δημοσιογράφος είχε βρει αρκετά ενδιαφέρον για να γράψει στην τοπική εφημερίδα μόλις την προηγούμενη ημέρα: «Παιδί-θαύμα διαλέγει τοπικό πανεπιστήμιο έναντι ενός από τα καλύτερα της χώρας», μαζί με τη φωτογραφία της από την επετηρίδα της τάξης. Οι γονείς της είχαν φρικάρει όταν το είχαν διαβάσει. Η λέξη «φρικάρει» δεν ήταν καν αρκετή για να περιγράψει την κατάσταση. Οι μισοί τους κανόνες και παραπάνω ήταν σχετικοί με το πώς έπρεπε η Σόφι να «αποφεύγει τη μη απαραίτητη προσοχή». Τα πρωτοσέλιδα ήταν σχεδόν ο χειρότερός τους εφιάλτης. Είχαν μάλιστα πάρει τηλέφωνο και την εφημερίδα για να διαμαρτυρηθούν.

Ο εκδότης φαινόταν εξίσου απογοητευμένος με εκείνους. Το άρθρο είχε αντικαταστήσει ένα άλλο για τον εμπρηστή που τρομοκρατούσε την πόλη – κι ακόμη προσπαθούσαν να καταλάβουν πώς είχε γίνει αυτό το λάθος. Οι παράξενες φωτιές με τις πυρακτωμένες φλόγες και τον καπνό που μύριζε καμένη ζάχαρη είχαν πάντα προτεραιότητα στις ειδήσεις. Ιδίως σε σύγκριση με μια ιστορία για ένα ασήμαντο κοριτσάκι που οι περισσότεροι φρόντιζαν επιμελώς να αποφεύγουν.

Ή μάλλον έτσι νόμιζε η Σόφι.

Στην άλλη πλευρά του μουσείου, η Σόφι είδε ένα ψηλό μελαχρινό αγόρι να διαβάζει το χθεσινό άρθρο με την ασπρόμαυρη φωτογραφία της στην πρώτη σελίδα. Έπειτα το αγόρι σήκωσε το βλέμμα του και την κοίταξε στα μάτια.

Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τέτοια απόχρωση του μπλε –γαλαζοπράσινη σαν τα κομματάκια γυαλιού που έβρισκε στην παραλία– και τόσο λαμπερή, που άστραφτε. Κάτι τρεμόπαιξε στην έκφρασή του όταν την είδε να τον κοιτάζει. Απογοήτευση;

Πριν προλάβει να αποφασίσει πώς θα το έπαιρνε, εκείνος απομακρύνθηκε νωχελικά από τη βιτρίνα στην οποία στηριζόταν και άρχισε να την πλησιάζει.

Το αστραφτερό χαμόγελο που της χάρισε ήταν λες και έβγαινε από ταινία και η καρδιά της Σόφι έκανε κάτι σαν φτερούγισμα.

«Εσύ είσαι αυτή;» ρώτησε και έδειξε τη φωτογραφία.

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά, είχε χάσει τη λαλιά της. Πρέ-

πει να ήταν κοντά στα δεκαπέντε και σίγουρα μακράν το ωραιότερο αγόρι που είχε δει ποτέ. Γιατί της μιλούσε λοιπόν;

«Το φαντάστηκα». Μισόκλεισε τα μάτια του κοιτώντας τη φωτογραφία και έπειτα πάλι τη Σόφι. «Δεν είχα καταλάβει ότι είχες καστανά μάτια».

«Εμ... ναι» είπε εκείνη, μην ξέροντας τι άλλο να προσθέσει. «Γιατί;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του. «Έτσι, χωρίς λόγο».

Η συζήτηση είχε κάτι το ελαφρώς περίεργο, δεν μπορούσε όμως να το προσδιορίσει ακριβώς. Ούτε μπορούσε να καταλάβει με σιγουριά την προφορά του. Κάπως βρετανική αλλά διαφορετική. Πιο κοφτή ίσως; Κάτι που την ενοχλούσε, χωρίς να ξέρει όμως το γιατί.

«Είσαι σε αυτή την τάξη;» τον ρώτησε και αμέσως ευχήθηκε να μπορούσε να πάρει πίσω τις λέξεις που είχε μόλις ξεστομίσει. Φυσικά και δεν ήταν στην τάξη της. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ. Δεν είχε συνηθίσει να μιλάει σε αγόρια –ιδίως σε όμορφα αγόρια– και το μυαλό της είχε γίνει λίγο σαν πουρές.

Το τέλειο χαμόγελό του επανήλθε καθώς της απάντησε: «Όχι». Έπειτα έδειξε τη δεσπόζουσα πρασινωπή μορφή μπροστά στην οποία στέκονταν. Έναν αλμπερτόσαυρο, μεγαλόπρεπο και γιγάντιο. «Πες μου κάτι. Πιστεύεις *πραγματικά* ότι έτσι ήταν στ' αλήθεια; Λίγο παράξενο δε σου φαίνεται;»

«Δε θα το 'λεγα» είπε η Σόφι, προσπαθώντας να καταλάβει την άποψή του: Έμοιαζε με μικρό Τ-Ρεξ: μεγάλο στόμα,

γελοιωδώς κοντά μπροστινά πόδια. Μια χαρά τής φαινόταν εκείνης. «Γιατί; Εσύ πώς πιστεύεις ότι έμοιαζαν;»

Εκείνος γέλασε. «Ασ' το, τίποτα. Σ' αφήνω να επιστρέψεις στο μάθημα. Χάρηκα για τη γνωριμία, Σόφι».

Γύρισε για να φύγει τη στιγμή ακριβώς που δύο τάξεις νηπιαγωγείου όρμησαν στην αίθουσα με τα εκθέματα. Το ωστικό κύμα των ουρλιαχτών τους ήταν αρκετό για να κάνει τη Σόφι να οπισθοχωρήσει ένα βήμα. Ωστόσο οι κραυγές των σκέψεών τους ήταν ένας πόνος χωρίς προηγούμενο.

Οι σκέψεις των μικρών παιδιών ήταν σαν μυτερές βελόνες που διαπερνούσαν τον εγκέφαλό της – τόσο πολλές ταυτόχρονα, που ήταν σαν να της έκανε επίθεση ένας σκαντζόχοιρος. Η Σόφι έκλεισε τα μάτια και με τα χέρια έσφιξε το κεφάλι της, τρίβοντας τους κροτάφους της για να ηρεμήσουν τον οξύ πόνο. Μετά όμως θυμήθηκε ότι δεν ήταν μόνη.

Έριξε μια ματιά γύρω της για να δει αν είχε αντιληφθεί κανείς την αντίδρασή της και το βλέμμα της έπεσε στο βλέμμα του αγοριού. Τα χέρια του ήταν κολλημένα στο μέτωπό του και το πρόσωπό του είχε την ίδια πονεμένη έκφραση που υπέθετε πως είχε και η ίδια μόλις πριν από λίγα δευτερόλεπτα.

«Το... άκουσες αυτό;» τη ρώτησε πνιχτά.

Η Σόφι ένιωσε το πρόσωπό της να γίνεται κατάχλωμο σαν σεντόνι.

Δεν μπορεί να εννοούσε...

Πρέπει να εννοούσε τα παιδιά που ούρλιαζαν. Αρκετή φασαρία έκαναν – κραυγές και τοιρίδες, χαχανητά και πάνω από εξήντα φωνές που φλυαρούσαν μεταξύ τους.

Φωνές.

Η ανάσα της κόπηκε και έκανε άλλο ένα βήμα πίσω καθώς το μυαλό της είχε μόλις λύσει την προηγούμενη απορία της.

Μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις όλων όσοι βρίσκονταν στην αίθουσα. Αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τη χαρακτηριστική φωνή του αγοριού με την ιδιαίτερη προφορά αν δε μιλούσε φωναχτά.

Το μυαλό του ήταν απόλυτα και ολοκληρωτικά σιωπηλό. Δεν ήξερε ότι ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ψιθυριστά.

Γούρλωσε τα μάτια του. «Ωστε το άκουσες;» Πήγε πιο κοντά της και έσκυψε για να τη ρωτήσει ψιθυριστά: «Είσαι Τηλεπαθητική;».

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Η λέξη έκανε το δέρμα της να ανατριχιάσει.

Και η αντίδρασή της την πρόδωσε.

«Είσαι! Δεν το πιστεύω!» ψιθύρισε εκείνος.

Η Σόφι έκανε μερικά βήματα προς την έξοδο. Δεν υπήρχε περίπτωση να αποκαλύψει το μυστικό της σε έναν ξένο.

«Μην ανησυχείς» είπε εκείνος και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της, σαν να ήταν κάποιο άγριο ζώο που προσπαθούσε να κατευνάσει. «Δε χρειάζεται να φοβάσαι. Κι εγώ είμαι».

Η Σόφι πάγωσε.

«Με λένε Φιτζ» πρόσθεσε και πλησίασε ακόμα περισσότερο.

Φιτζ; Τι σόι όνομα ήταν αυτό;

Μελέτησε το πρόσωπό του και έψαξε να βρει κάποιο ίχνος ότι της έκανε πλάκα.

«Δεν κάνω πλάκα» είπε, σαν να ήξερε ακριβώς τι σκεφτόταν.

Και ίσως να ήξερε.

Η Σόφι ένιωσε τα πόδια της να τρέμουν.

Είχε περάσει τα τελευταία εφτά χρόνια με την ευχή να έβρισκε κάποιον άλλο σαν εκείνη – κάποιον που να μπορεί να κάνει ό,τι κι αυτή. Τώρα που τον είχε βρει ένιωθε ότι ο κόσμος έγερνε επικίνδυνα στο πλάι.

Εκείνος την έπιασε από τα μπράτσα για να τη στηρίξει. «Όλα θα πάνε καλά, Σόφι. Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω. Σε ψάχνουμε εδώ και δώδεκα χρόνια».

Δώδεκα χρόνια; Και τι εννοούσε με τον πρώτο πληθυντικό;

Καλύτερη ερώτηση: Τι ήθελε από εκείνη;

Οι τοίχοι λες και την έπνιγαν και η αίθουσα άρχισε να γυρίζει γύρω της.

Αέρας.

Χρειαζόταν καθαρό αέρα.

Τραβήχτηκε απότομα και όρμησε προς την έξοδο, παραπατώντας μέχρι τα τρεμάμενα πόδια της να βρουν τον ρυθμό τους.

Πήρε βαθιές ανάσες καθώς κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα του μουσείου. Ο καπνός από τις φωτιές τής έκαιγε τα πνευμόνια και μικρά λευκά κομματάκια στάχτης πετούσαν μπροστά στο πρόσωπό της, αλλά τα αγνόησε. Ήθελε να τη

χωρίζει όσο το δυνατόν περισσότερη απόσταση από το άγνωστο αγόρι.

«Σόφι, γύρνα πίσω!» της φώναξε ο Φιτζ.

Έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα καθώς διέσχιζε την αυλή του μουσείου στη βάση της σκάλας, προσπέρασε το μεγάλο σιντριβάνι και τα χορταριασμένα λοφάκια προς το πεζοδρόμιο. Δε συνάντησε κανέναν στο διάβα της. Ήταν όλοι σε εσωτερικούς χώρους λόγω του καπνού στην ατμόσφαιρα. Αλλά και πάλι άκουγε τα βήματά του να την πλησιάζουν.

«Περίμενε» της φώναξε ο Φιτζ. «Μη φοβάσαι».

Τον αγνόησε, βάζοντας όλη της την ενέργεια στο τρέξιμο, και προσπάθησε να αποφύγει την παρόρμηση να κοιτάξει πίσω της για να δει πόσο μακριά της ήταν. Κατάφερε να φτάσει στη μέση μιας διάβασης, όταν το στρίγκλισμα ενός φρεναρίσματος της θύμισε ότι δεν είχε κοιτάξει και από τις δυο μεριές πριν τη διασχίσει.

Γύρισε το κεφάλι της και είδε έναν τρομοκρατημένο οδηγό να προσπαθεί να σταματήσει το αμάξι πριν την ισοπεδώσει.

Θα πέθαινε.

ΔΥΟ

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ ΗΤΑΝ ΘΟΛΗ.

Το αμάξι έστριψε απότομα προς τα δεξιά –αποφεύγοντας τη Σόφι για ελάχιστα χιλιοστά–, έπειτα σκαρφάλωσε στο πεζοδρόμιο και έπεσε πάνω σε μια λάμπα του δρόμου. Ο βαρύς ατσάλινος στύλος ξεκόλλησε από τη βάση του και άρχισε να πέφτει προς τη Σόφι.

Οχι, όχι!

Ήταν η μόνη της σκέψη καθώς τον έλεγχο πήρε το ένστικτό της.

Το χέρι της τινάχτηκε ψηλά, το μυαλό της άντλησε δύναμη από κάπου βαθιά μέσα της και την έστειλε στα ακροδάχτυλά της. Ένωσε τη δύναμη αυτή να συγκρούεται με τον στύλο που έπεφτε με ορμή και να τον αρπάζει σαν να ήταν προέκταση του χεριού της.

Καθώς η σκόνη καταλάγιασε, σήκωσε το βλέμμα της και η ανάσα της κόπηκε.

Ο λαμπερός μπλε στύλος αιωρούνταν από πάνω της, σαν να τον είχε αιχμαλωτίσει με τη δύναμη της σκέψης

της. Δεν τον ένιωθε βαρύ, αν και ήταν σίγουρη ότι θα ζύγιζε έναν τόνο.

«Άφρσέ τον κάτω» την προειδοποίησε μια γνώριμη φωνή με ιδιαίτερη προφορά και την επανέφερε στην πραγματικότητα.

Η Σόφι έβγαλε μια κραυγή και κατέβασε το χέρι της χωρίς δεύτερη σκέψη. Η λάμπα άρχισε να πέφτει καταπάνω τους.

«Πρόσσεχε!» της φώναξε ο Φιτζ και την τράβηξε στην άκρη ένα κλάσμα του δευτερολέπτου προτού η λάμπα πέσει με κρότο στο έδαφος. Η δύναμη της πτώσης τούς τίναξε και έπεσαν και οι δυο στο πεζοδρόμιο. Το σώμα του Φιτζ έκανε πιο ομαλή την πώση της, καθώς προσγειώθηκε στο στήθος του.

Ένιωσε τον χρόνο να σταματάει.

Τον κοίταξε στα μάτια –μάτια που ήταν τώρα όσο πιο γουρλωμένα ήταν δυνατόν–, προσπαθώντας να βάλει μια τάξη στον καταιγισμό από σκέψεις και ερωτήσεις που περιστρέφονταν σαν δίνη στο μυαλό της για να βρει κάποια λογική.

«Πώς το έκανες αυτό;» της ψιθύρισε.

«Δεν έχω ιδέα». Ανακάθισε και έφερε τα τελευταία δευτερόλεπτα ξανά στο μυαλό της. Δεν έβγαине κανένα νόημα.

«Πρέπει να φύγουμε από εδώ» την προειδοποίησε ο Φιτζ, δείχνοντας τον οδηγό που τους κοιτούσε σαν να είχε γίνει μάρτυρας ενός θαύματος.

«Το είδε» είπε πνιχτά η Σόφι και ένιωσε το στήθος της να σφίγγεται από πανικό.

Ο Φιτζ τη βοήθησε να σηκωθεί καθώς σηκωνόταν κι εκείνος. «Πάμε, πρέπει να εξαφανιστούμε».

Η Σόφι ήταν υπερβολικά σαστισμένη για να σκεφτεί κάποιο σχέδιο, οπότε δεν αντιστάθηκε όταν την τράβηξε στον δρόμο.

«Από πού πάμε;» τη ρώτησε όταν έφτασαν στην πρώτη διασταύρωση.

Δεν ήθελε να βρεθεί μόνη μαζί του, οπότε του έδειξε βόρεια, προς τον Ζωολογικό Κήπο του Σαν Ντιέγο, όπου οίγουρα θα είχε κόσμο – παρά τις πυρκαγιές.

Άρχισαν να τρέχουν, αν και δεν τους κυνηγούσε κανείς, και για πρώτη φορά της Σόφι της *έλειπε* να ακούει τις σκέψεις. Δεν είχε ιδέα τι ήθελε ο Φιτζ κι αυτό άλλαζε τα πάντα. Από το μυαλό της περνούσαν τρομακτικά σενάρια, τα περισσότερα από τα οποία περιλάμβαναν πράκτορες της κυβέρνησης να την πετάνε σε οκούρα βανάκια για να κάνουν πάνω της πειράματα. Κοιτούσε συνεχώς τον δρόμο, έτοιμη να το βάλει στα πόδια αν αντιλαμβανόταν οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση.

Έφτασαν στο τεράστιο πάρκινγκ του ζωολογικού κήπου και η Σόφι χαλάρωσε όταν είδε ότι υπήρχε τριγύρω κόσμος, που περιφερόταν ανάμεσα στα αυτοκίνητα. Τίποτα δεν μπορούσε να συμβεί μπροστά σε τόσους μάρτυρες. Έκοψε λίγο ταχύτητα και άρχισε να περπατάει πιο αργά.

«Τι θέλεις;» ρώτησε όταν της πέρασε το λαχάνιασμα.

«Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω, αλήθεια σου λέω».

Η φωνή του ακουγόταν ειλικρινής. Παρ' όλα αυτά, δυσκολευόταν να τον πιστέψει.

«Γιατί με ψάχνετε;» ρώτησε και τράβηξε μια βλεφαρίδα, τρέμοντας για την απάντηση.

Στην αρχή άνοιξε το στόμα του για να πει κάτι, έπειτα όμως δίστασε. «Δεν είμαι σίγουρος αν πρέπει να σου πω».

«Πώς θέλεις να σε εμπιστευτώ αν δεν απαντάς στις ερωτήσεις μου;»

Το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Εντάξει, καλά, αλλά δεν ξέρω και πολλά. Ο πατέρας μου με έστειλε να σε βρω. Ψάχνουμε για ένα συγκεκριμένο κορίτσι περίπου στην ηλικία σου και υποτίθεται ότι έπρεπε απλώς να το παρακολουθήσω και μετά να του δώσω αναφορά όπως πάντα. Δεν επιτρέπεται να σου μιλήσω». Συνοφρυώθηκε σαν να ήταν απογοητευμένος με τον εαυτό του. «Απλώς δεν μπορούσα να σε καταλάβω. Δεν έβγαζε νόημα».

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι είσαι... διαφορετική απ' ό,τι περίμενα. Τα μάτια σου πραγματικά με εξέπληξαν».

«Τι έχουν τα μάτια μου;» Ξαφνικά άγγιξε τα βλέφαρά της αμήχανη.

«Έχουμε όλοι μπλε μάτια. Έτσι, όταν τα είδα, σκέφτηκα ότι μάλλον κάναμε πάλι λάθος. Αλλά δεν κάναμε». Την κοίταξε με δέος σχεδόν. «Είσαι πραγματικά μία από εμάς».

Εκείνη σταμάτησε και σήκωσε ψηλά τα χέρια της. «Όπα. Τι εννοείς μία από εσάς;»

Εκείνος έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του και συνοφρυώθηκε όταν αντιλήφθηκε μια ομάδα τουριστών με τσάντακια μέσης αρκετά κοντά, ώστε να τον ακούσουν. Την τράβηξε προς μια έρημη γωνία του πάρκινγκ και κρύφτηκαν πίσω από ένα σκούρο πράσινο φορτηγάκι.

«Κοίτα... δεν υπάρχει εύκολος τρόπος να το εξηγήσω αυτό, οπότε απλά θα το πω: Δεν είμαστε άνθρωποι, Σόφι».

Για μια στιγμή ήταν υπερβολικά σαστισμένη για να μιλήσει. Έπειτα ξέφυγε από τα χείλη της ένα υστερικό γέλιο. «Δεν είστε άνθρωποι» επανέλαβε κουνώντας το κεφάλι της. «Μάααλιστα».

«Πού πας;» της φώναξε καθώς εκείνη κατευθυνόταν προς το πεζοδρόμιο.

«Είσαι τρελός – κι εγώ επίσης που σ' εμπιστεύτηκα». Κλότσησε το τοιμέντο καθώς απομακρυνόταν εκνευρισμένη.

«Αλήθεια σου λέω» της φώναξε. «Σκέψου το λίγο, Σόφι».

Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να ακούσει άλλη μία λέξη του, αλλά η ικεσία στη φωνή του την έκανε να σταματήσει και να τον κοιτάξει.

«Μπορούν να κάνουν αυτό οι άνθρωποι;»

Έκλεισε τα μάτια του και εξαφανίστηκε. Έλειψε μόλις μια στιγμή, ήταν όμως αρκετή για να της προκαλέσει ναυτία. Ακούμπησε σε ένα αυτοκίνητο και ένιωσε τα πάντα γύρω της να γυρνάνε.

«Εγώ όμως δεν μπορώ να το κάνω αυτό» τον αντέκρουσε καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες για να καθαρίσει το κεφάλι της.

«Δεν έχεις ιδέα τι μπορείς να κάνεις όταν το πάρεις απόφαση. Θυμήσου τι έκανες με τον στύλο πριν από λίγα μόλις λεπτά».

Έδειχνε τόσο σίγουρος – και έβγαζε όντως κάποιο νόημα. Αλλά πώς ήταν δυνατόν;

Και αν δεν ήταν άνθρωπος... τότε τι ήταν;

ΤΡΙΑ

«ΔΗΛΑΔΗ;» ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΨΕΛΛΙΣΕΙ Η ΣΟΦΙ όταν ξαναβρήκε επιτέλους τη φωνή της. «Θες να πεις ότι είμαι... εξωγήινη;»

Κράτησε την ανάσα της.

Ο Φιτζ ξέσπασε σε γέλια.

Τα μάγουλά της κοκκίνισαν, αλλά ταυτόχρονα ανακουφίστηκε. Δεν ήθελε καθόλου να είναι εξωγήινη.

«Όχι» της απάντησε όταν κατάφερε να σταματήσει να γελάει. «Λέω ότι είσαι ξωτικό».

Ξωτικό.

Η λέξη αιωρήθηκε ανάμεσά τους – σαν ένα ξένο αντικείμενο που δεν είχε θέση εκεί.

«Ξωτικό» επανέλαβε. Εικόνες μικροσκοπικών ανθρώπων με κολάν και μυτερά αυτιά χοροπηδούσαν στο μυαλό της και δεν μπορούσε να συγκρατήσει το γέλιο της.

«Δε με πιστεύεις».

«Αλήθεια, περιμένεις να σε πιστέψω;»

«Υποθέτω πως όχι». Πέρασε το χέρι του ανάμεσα στα

μαλλιά του, σπκώνοντάς τα προς τα πάνω σαν καρφάκια – κάπως σαν ροκ σταρ.

Ήταν δυνατόν κάποιος τόσο όμορφος να είναι τρελός;

«Σου λέω την αλήθεια, Σόφι. Δεν ξέρω τι άλλο να πω».

«Εντάξει» είπε εκείνη. Αν ο Φιτζ δεν είχε σκοπό να σοβαρευτεί, δε θα το έκανε ούτε εκείνη. «Ωραία. Είμαι ξωτικό. Πρέπει να βοηθήσω τον Φρόντο να καταστρέψει το δαχτυλίδι και να σώσει τη Μέση Γη; Ή μήπως να φτιάχνω παιχνίδια στον Βόρειο Πόλο;»

Εκείνος αναστέναξε, αλλά στα χείλη του τρεμόπαιξε ένα χαμόγελο. «Μήπως θα σε βοηθούσε αν σου έκανα μια επίδειξη;»

«Βέβαια! Ανυπομονώ να με καταπλήξεις».

Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος της, ενώ εκείνος έβγαλε ένα λεπτό ασημένιο ραβδί με περίτεχνα σκαλισμάτα στο πλάι. Στη μύτη του άστραφτε ένα μικρό στρογγυλό κρύσταλλο.

«Αυτό είναι το μαγικό ραβδί σου;» δεν άντεξε να μη ρωτήσει.

Εκείνος έκανε μια γκριμάτσα. «Βασικά, είναι οδοδείκτης». Στριφογύρισε το κρύσταλλο και το στερέωσε στην ασημένια πόρπη στην άκρη του ραβδιού. «Λοιπόν, αυτό ίσως να είναι λίγο επικίνδυνο. Μου υπόσχεσαι να κάνεις ακριβώς ό,τι σου πω;»

Το χαμόγελό της έσβησε. «Εξαρτάται. Τι πρέπει να κάνω;»

«Πρέπει να με κρατάς από το χέρι και να συγκεντρωθείς να μην το αφήσεις. Κι όταν λέω να συγκεντρωθείς, εννοώ να μη σκέφτεσαι απολύτως τίποτα άλλο. Μπορείς να το κάνεις αυτό;»

«Γιατί;»

«Θες αποδείξεις ή όχι;»

Ήθελε να πει όχι – δε θα μπορούσε να της αποδείξει τίποτα έτσι κι αλλιώς. Τι θα έκανε, θα άρχιζε τα μαγικά ή θα την έπαιρνε στη χώρα των ξωτικών;

Αλλά ήταν περίεργη...

Στο κάτω κάτω, τι κακό μπορεί να συνέβαινε αν του έπιανε απλώς το χέρι;

Ευχήθηκε να μην ήταν ιδρωμένες οι παλάμες της καθώς τα δάχτυλά τους μπλέχτηκαν μαζί. Η καρδιά της φτερούγιζε ξανά και το χέρι της είχε μουδιάσει στα σημεία που την ακουμπούσε.

Εκείνος έριξε μια ματιά πίσω του, ψάχνοντας ξανά στο πάρκινγκ. «Εντάξει, είμαστε μόνοι μας. Με το τρία φύγαμε, είσαι έτοιμη;»

«Τι θα γίνει με το τρία;»

Της έριξε μια προειδοποιητική ματιά και εκείνη του έκανε μια γκριμάτσα. Αλλά δάγκωσε τη γλώσσα της και συγκεντρώθηκε στο να κρατάει το χέρι του, αγνοώντας την καρδιά της που βροντοκοπούσε. Σοβαρά τώρα – πότε είχε γίνει έτσι, ένα ανόητο κοριτσάκι;

«Ένα» μέτρησε εκείνος και σήκωσε το ραβδί. Το φως του ήλιου άστραψε πάνω στη μια πλευρά του κρυστάλλου και μια λαμπερή ακτίνα φωτός έπεσε στο έδαφος.

«Δύο». Έσφιξε το χέρι της περισσότερο. Η Σόφι έκλεισε τα μάτια.

«Τρία».

Ο Φιτζ την τράβηξε και το ζεστό γαργαλητό στο χέρι της εκτοξεύτηκε μέσα στο σώμα της – λες και ένα εκατομμύριο πούπουλα χόρευαν κάτω από το δέρμα της και τη γαργαλούσαν από μέσα. Έπνιξε ένα γελάκι και συγκεντρώθηκε στον Φιτζ – μα πού ήταν αυτός; Ήξερε ότι τον κρατούσε σφιχτά, αλλά ένιωθε λες και το σώμα της είχε γίνει ζελεδάκι και το μόνο πράγμα που την κρατούσε για να μην κυλήσει στο πάτωμα ήταν μια ζεστή κουβέρτα τυλιγμένη γύρω της. Μετά, πιο γρήγορα από το πετάρισμα ενός βλεφάρου, η ζέστη εξαφανίστηκε και άνοιξε τα μάτια της.

Το στόμα της έμεινε ανοικτό καθώς προσπαθούσε να χωνέψει αυτό που αντίκριζε. Μπορεί να έβγαλε και μια πνιχτή κραυγούλα.

Στεκόταν στην όχθη ενός ήρεμου ποταμού με απίστευτα ψηλά δέντρα δεξιά κι αριστερά, που άπλωναν τα φαρδιά, σμαραγδένια φύλλα τους ανάμεσα στα αφράτα λευκά σύννεφα. Στην απέναντι όχθη, μια σειρά από κρυστάλλινα κάστρα στραφτάλιζαν στον ήλιο τόσο πολύ, που θα έκαναν τον Ουόλτ Ντίσονεϊ να πετάξει πέτρες στο «Μαγικό Βασίλειό» του. Στα δεξιά της, ένα χρυσό μονοπάτι οδηγούσε σε μια απλωμένη πόλη, της οποίας τα κτίρια με τους περίτεχνους θόλους έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από πετράδια μεγάλα σαν τούβλα – το καθένα διαφορετικό χρώμα. Χιονοσκεπέστα βουνά περιέβαλλαν την πλούσια κοιλάδα και ο δροσερός, καθαρός αέρας μύριζε κανέλα, σοκολάτα και ηλιαχτίδες.

Δεν μπορεί να υπήρχαν τόσο όμορφα μέρη, πόσο μάλλον να εμφανίζονται έτσι ξαφνικά.

«Μπορείς να μου αφήσεις το χέρι τώρα».

Η Σόφι αναπήδησε. Είχε ξεχάσει τελείως τον Φιτζ.

Του άφησε το χέρι και, καθώς το αίμα άρχισε να επιστρέφει στα ακροδάχτυλά της, συνειδητοποίησε πόσο σφιχτά τον κρατούσε. Κοίταξε γύρω της, μην μπορώντας να καταλάβει τι αντίκριζε. Οι πύργοι των κάστρων υψώνονταν στον ουρανό σαν μαλλί της γριάς και κάτι πάνω τους ήταν απροσδιόριστα οικείο, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς. «Πού είμαστε;»

«Στην πρωτεύουσά μας. Την αποκαλούμε Ετερνάλια, δηλαδή Αιώνια, αλλά μπορεί να έχεις ακούσει να τη λένε Σανγκρί-λα».

«Σανγκρί-λα» επανέλαβε εκείνη και κούνησε το κεφάλι της. «Η Σανγκρί-λα υπάρχει στ' αλήθεια;»

«Όλες οι Χαμένες Πόλεις είναι αληθινές, όχι όμως όπως τις φαντάζεσαι, είμαι σίγουρος γι' αυτό. Οι ιστορίες των ανθρώπων δεν πέφτουν και πολύ συχνά μέσα στην πραγματικότητα – σκέψου μόνο όλα τα γελοία πράγματα που έχεις ακούσει για τα ξωτικά».

Δεν μπόρεσε να μη γελάσει – και ο οξύς ήχος αντίχρησε ξαφνικά ανάμεσα στα δέντρα. Ήταν τόσο ήσυχια εκεί, φυσούσε μόνο το ευχάριστο αεράκι που της χάιδε το πρόσωπο και ακουγόταν το απαλό μουρμουρητό του ποταμού. Δεν είχε ούτε κίνηση στους δρόμους ούτε φλυαρία ούτε σκέψεις που σφυροκοπούσαν το μυαλό της. Θα μπορούσε να *συνηθίσει* αυτή την ησυχία. Είχε όμως και κάτι παράξενο. Σαν να έλειπε κάτι.

«Πού είναι όλοι;» ρώτησε και σηκώθηκε στις μύτες για να δει καλύτερα την πόλη. Οι δρόμοι ήταν άδειοι, σαν να βρίσκονταν σε πόλη-φάντασμα.

Ο Φιτζ έδειξε ένα κτίριο με θόλο, που υψωνόταν πάνω απ' όλα τα άλλα. Τα πράσινα πετράδια των τοίχων του έμοιαζαν με γιγάντια σμαράγδια, αλλά για κάποιο λόγο το κτίριο αυτό δεν έλαμπε τόσο όσο τα άλλα. Έμοιαζε με ένα σοβαρό μέρος, για σοβαρές υποθέσεις. «Βλέπεις τη γαλάζια σημαία που είναι υψωμένη; Αυτό σημαίνει ότι γίνεται κάποια δίκη και όλοι παρακολουθούν τη διαδικασία».

«Δίκη;»

«Σημαίνει ότι το Συμβούλιο – βασικά η βασιλική οικογένεια – κάνει μια ακρόαση για να αποφασίσει αν κάποιος παρέβη τον νόμο. Είναι κάτι πολύ σημαντικό».

«Γιατί;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Πολύ σπάνια παραβαίνει κάποιος τους νόμους».

Αυτό ήταν σίγουρα κάτι διαφορετικό. Οι άνθρωποι παρόντων τον νόμο κάθε τρεις και λίγο.

Κούνησε το κεφάλι της. Σκεφτόταν όντως τους ανθρώπους ως κάποιους *άλλους*;

Πώς αλλιώς όμως μπορούσε να εξηγήσει το πού είχε βρεθεί;

Προσπάθησε να συνειδητοποιήσει κάπως την ιδέα, προσπάθησε να βρει μια λογική. «Δηλαδή» είπε και ζάρωσε με το πόσο γελοία θα ακουγόταν η επόμενη ερώτησή της. «Εί-ναι... μαγεία αυτό;»

Ο Φιτζ γέλασε – ένα εγκάρδιο γέλιο, σαν να ήταν το πιο αστείο πράγμα που είχε ακούσει ποτέ.

Τον αγριοκοίταξε. Δεν μπορεί να ήταν τόσο αστείο.

«Όχι» είπε εκείνος όταν ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του. «Η μαγεία είναι μια ανόητη ιδέα την οποία έχουν εφεύρει οι άνθρωποι προσπαθώντας να ερμηνεύσουν όσα δεν μπορούν να καταλάβουν».

«Εντάξει» είπε και προσπάθησε να διατηρήσει τα ελάχιστα ψήγματα λογικής μέσα της. «Τότε πώς γίνεται να είμαστε εδώ, ενώ πριν από λίγα λεπτά ήμασταν στο Σαν Ντιέγο;»

Εκείνος σήκωσε το ραβδί του προς τον ήλιο και έριξε μια ακτίνα φωτός στο χέρι του. «Φωτομεταφορά. Σκαρφαλώσαμε σε μια ακτίνα φωτός που ερχόταν προς τα εδώ».

«Αυτό είναι αδύνατον».

«Α, ναι;»

«Ναι. Χρειάζεσαι απεριόριστη ενέργεια για να ταξιδέψεις με το φως. Δεν έχεις ακούσει τη Θεωρία της Σχετικότητας;»

Ήταν σίγουρη ότι τον είχε αποστομώσει, όμως εκείνος γέλασε και πάλι. «Αυτό είναι το πιο ανόητο πράγμα που έχω ακούσει ποτέ. Ποιος το σκέφτηκε;»

«Ε... ο Άλμπερτ Αϊνστάιν».

«Μμμμ. Δεν τον ξέρω. Αλλά έκανε λάθος».

Δεν ήξερε τον Αϊνστάιν; Ήταν λάθος η Θεωρία της Σχετικότητας;

Δεν ήταν σίγουρη τι έπρεπε να πει. Φαινόταν τόσο εκνευριστικά σίγουρος, που ήταν ανησυχητικό.

«Συγκεντρώσου περισσότερη αυτή τη φορά» είπε και της έπιασε ξανά το χέρι.

Έκλεισε τα μάτια της και περίμενε να νιώσει την αίσθηση των ζεστών πούπουλων. Αυτή τη φορά όμως ήταν σαν να είχε ανάψει κάποιος ένα πιστολάκι μαλλιών και τα πούπουλα να είχαν σκορπίσει προς όλες τις κατευθύνσεις – μέχρι που κάποια άλλη δύναμη την τύλιξε και τα έβαλε πάλι όλα στη θέση τους σαν τεράστιο λαστιχάκι. Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο άρχισε να τρέμει από ένα παγερό ρεύμα του ωκεανού που ανέμιζε τα μαλλιά της σαν μαστίγιο μπροστά στο πρόσωπό της.

Ο Φιτζ έδειξε το γιγάντιο κάστρο μπροστά τους, που έλαμπε λες και τα πετράδια του ήταν σκαλισμένα στο φως του φεγγαριού. «Πώς νομίζεις ότι φτάσαμε εδώ;»

Δεν είχε λόγια. Είχε νιώσει πραγματικά λες και το φως είχε περάσει από μέσα της και την είχε πάρει μαζί του. Αλλά δεν μπορούσε να το πει, γιατί, αν ήταν αλήθεια, κάθε επιστημονικό βιβλίο που είχε διαβάσει ήταν λάθος.

«Μπερδεμένη φαίνεσαι» παρατήρησε εκείνος.

«Κοίτα, είναι σαν να λες: “Ει, Σόφι, πάρε όλα όσα έχεις μάθει ποτέ και πέτα τα, είναι άχρηστα”».

«Βασικά, αυτό ακριβώς λέω» της είπε χαμογελώντας αυτάρεσκα. «Οι άνθρωποι βάζουν τα δυνατά τους, αλλά το μυαλό τους δεν μπορεί καν να αντιληφθεί τη σύνθετη φύση της πραγματικότητας».

«Θες να πεις ότι το μυαλό των ζωτικών είναι καλύτερο;»

«Φυσικά. Γιατί νομίζεις ότι είσαι τόσο μπροστά από τους

συμμαθητές σου στα μαθήματα; Ακόμα και το πιο αργό ξωτικό μπορεί να ξεπεράσει έναν άνθρωπο – ακόμα και ένα που δεν έχει εκπαιδευτεί καν».

Οι ώμοι της χαμήλωσαν καθώς χώνευε τα λόγια του Φιτζ.

Αν είχε δίκιο, ήταν απλώς ένα ανόητο κορίτσι που δεν είχε ιδέα για τίποτα.

Ή μάλλον όχι, όχι κορίτσι.

Ξωτικό.

Η

δωδεκάχρονη Σόφι Φόστερ έχει ένα μυστικό. Είναι Τηλεπαθητική – μπορεί να ακούει τις σκέψεις των γύρω της. Πρόκειται για ένα χάρισμα που δεν ξέρει πώς να το εξηγήσει.

Όλα αλλάζουν τη μέρα που γνωρίζει τον Φιτζ, ένα μυστηριώδες αγόρι που εμφανίζεται από το πουθενά και έχει την ίδια ικανότητα.

Η Σόφι ανακαλύπτει ότι επιτέλους υπάρχει ένα μέρος στο οποίο ανήκει και ότι αν μείνει με την οικογένειά της διατρέχει σοβαρό κίνδυνο. Εν ριπή οφθαλμού, αναγκάζεται να αφήσει πίσω τα πάντα και να ξεκινήσει μια ολοκαίνουρια ζωή, σε ένα μέρος τελείως διαφορετικό από ό,τι έχει ζήσει ποτέ.

Η Σόφι καλείται να μάθει καινούριους κανόνες και να κατακτήσει νέες δεξιότητες. Όμως εξακολουθεί να έχει μυστικά που βρίσκονται βαθιά κρυμμένα στη μνήμη της και μάλιστα για σοβαρό λόγο: οι απαντήσεις είναι επικίνδυνες και τις ψάχνουν πολλοί. Ποια είναι η αληθινή της ταυτότητα και γιατί ζούσε κρυμμένη ανάμεσα στους ανθρώπους; Η αλήθεια είναι ζήτημα ζωής και θανάτου... και ο χρόνος δεν είναι με το μέρος της.

Σε αυτό το συναρπαστικό πρώτο βιβλίο της σειράς, η Σάνον Μέσεντζερ συνθέτει μια καταιγιστική περιπέτεια στην οποία ένα κορίτσι πρέπει να μάθει γιατί αποτελεί το πρόσωπο-κλειδί στον καινούριο του κόσμο, προτού το λάθος άτομο προλάβει να βρει την απάντηση.

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 3,7 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ!**

Από 11 ετών

metaixmio.gr